

imidlertid af det modtagne materiale, at 1999-aftalen, som synes at være af en væsentlig større økonomisk værdi end 1998-aftalen, ikke selvstændigt har været konkurrenceudsat i nogen form.

1999-aftalen betegner sig ganske vist som et tillæg til kontrakten af 1998-aftalen »som led i udmøntningen af udviklingsaftale anført i udbudsbeskrivelse af 2. oktober 1998 pkt. 0.10«. Imod at antage, at 1999-aftalen har indgået i – og således er udbudsretligt dækket af – konkurrencegrundlaget i 1998 taler dog følgende:

Det blev i udbudsannoncen i EF-Tidende i 1998 udtrykkeligt angivet, at den udbudte kontrakt (bl. a.) drejer sig om hjælp og pleje af beboere i 24 boliger. I udbudsmaterialet fra oktober 1998 er det i afsnittet om plejeboligaftalen angivet, at det drejer sig om driften af en boliggruppe på 16-24 boliger, og udbudsmaterialet beskriver plejetyngden af de 16 beboere. I afsnittet om udviklingsaftalen er anført, at denne gælder »en række tilstødende opgaver«, der nærmere er beskrevet som »opgaver som dagtilbud til demente, genoptræning..., et værested/café i tilknytning til dagcenter samt en bedre anvendelse af teknologi (bedre styring), m.v. Også visse mere praktiske opgaver som tøjvask kan indgå«.

Tjenesteydelsesdirektivets indeholder i artikel 11, stk. 3, litra f, en bestemmelse om adgangen til uden en udbudsannonce at give den hidtidige leverandør (valgt efter et almindeligt EU-udbud) kontrakt på nye tjenesteydelser, der er en gentagelse af tilsvarende tjenesteydelser. Hvis de i bestemmelsen opstillede betingelser for at undlade (ny) en annonce var opfyldt, må det antages, at også det af EF-Domstolen opstillede krav om »offentlighed« ville være tilgode-set. Disse betingelser er imidlertid efter Konkurrencestyrelsens opfattelse ikke opfyldt, eftersom udbudsmaterialet fra 1998 alene taler om mulighederne for en udvidelse i form af udvikling af tilstødende opgaver – af en anden karakter end den samlede drift af flere boliggrupper.

Hertil kommer, at det er vanskeligt at indpasse en aftale om firedobling af de af aftalen omfattede boliger under betegnelsen »udviklingsaftale«, også henset til at der om denne udvidelse i 1999-aftalen grundlæggende siges, at 1998-aftalen »finder i sin fulde ordlyd anvendelse« fsv. ang. rengøring, anden praktisk bistand, pleje og omsorg af beboerne i de supplerende 72 boliger. Kommunens socialchef udtaler da også i brev af 28. juli 1999 til Ældrerådet i Farum, at aftalen vedrørende de supplerende 72 boliger vil

følge »samme koncept som hidtil brugt«. Ifm. kommunens beslutning om 1999-aftalen anbefalede et mindretal i byrådet da også, at der inden indgåelsen af 1999-aftalen skulle gennemføres en evaluering af Lillevang, og resultaterne nærmere vurderes.

1999-aftalen introducerer en række opgaver af en type, som ikke var omfattet af 1998-aftalen, fx nye særlige plejeopgaver i form af sårpleje. Det påvirker ikke en udbudsretlig bedømmelse af den samlede 1999-aftale, om disse nye elementer allerede måtte være omtalt i udbudsannoncen i EF-Tidende i 1998 (»Farum kommune ønsker gennem en udviklingskontrakt – inden for gældende udbudsregler – at indgå en aftale med den private leverandør mhp. at udvikle evt. nye (service)områder for privat opgaveløsning«), da disse opgaver kun udgør en beskedent del af 1999-aftalen.

1999-aftalen synes derfor ikke at være indgået i overensstemmelse med EF-Domstolens krav om »en passende grad af offentlighed«.

EF-Domstolens afgørelse i Telaustria-sagen drejede sig om kontrakt om en tjenesteydelseskoncession. Denne type kontrakter er helt udelukket fra anvendelsesområdet for udbudsdirrektiverne.

Efter Konkurrencestyrelsens opfattelse finder Domstolens afgørelse imidlertid også anvendelse på bilag I B-ydelser, så som 1999-aftalen, der alene er undtaget fra direktivets detaljerede procedureforskrifter.

Domstolen henviste som nævnt i sin afgørelse til »traktatens grundlæggende regler«, herunder ikke-diskriminationsforbudet og den heraf afledte gennemsigtighedsforpligtelse. Disse regler gælder efter Konkurrencestyrelsens opfattelse også kontrakter, der delvis er reguleret af direktivet. Bestemmelserne i direktivet må ses som en delvis udmøntning af traktatbestemmelserne, men fastsætter ikke udtømmende medlemsstaternes forpligtelser iht. de pågældende traktatbestemmelser.

Konkurrencestyrelsens opfattelse understøttes eksempelvis af, at EF-Domstolen i sagen om Storebælt (C-243/89) om en kontrakt, der var omfattet af et udbudsdirektiv, i 1993 udtalte, at den ordregivende myndighed ifm. tildelingen af kontrakten havde overtrådt ligebehandlingsprincippet. Selv om direktivet på det tidspunkt ikke udtrykkeligt nævnte ligebehandlingsprincippet, fulgte forpligtelsen til at overholde dette princip af selve hovedformålet med direktivet, nemlig at udvikle en effektiv konkurrence med